

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **V. R.**, zastoupený Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem se sídlem Praha 3, Baranova 1026/33, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 4, Kaplanova 2055/4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 1. 2019, č. j. 13 A 120/2018-18,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 27. 11. 2018 č. j. KRPA-446982-16/ČJ-2018-000022, rozhodla žalovaná podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění na dobu 90 dnů od omezení osobní svobody. Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 4. 1. 2019, č. j. 13 A 120/2018-18, zamítl.

[2] Městský soud vycházel z následujícího skutkového stavu. Žalobci bylo rozhodnutím ze dne 3. 10. 2015, č. j. KRPA-140000-106/ČJ-2013-000022, uloženo správní vyhoštění na dobu 3 let a stanovena doba k vycestování v délce 30 dnů. Toto rozhodnutí bylo potvrzeno v odvolacím řízení rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby

cizinecké policie ze dne 30. 11. 2015 č. j. CPR-39750-2/ČJ-2015-930310-C235. Žaloba proti posledně uvedenému rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem městského soudu ze dne 12. 2. 2016 č. j. 2 A 102/2015-37), stejně jako kasační stížnost proti tomuto rozsudku (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016 č. j. 5 Azs 124/2016-45); ústavní stížnost proti rozhodnutí kasačního soudu byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 21. 3. 2017, sp. zn. III. ÚS 3528/16. Dne 24. 8. 2018 zastavilo Ministerstvo vnitra řízení o opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 1. 3. 2018, neboť žádost byla shledána nepřipustnou § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2018 č. j. 4 Az 56/2018-11, doručeným právnímu zástupci žalobce dne 25. 10. 2018, nebyl žalobě proti usnesení Ministerstva vnitra přiznán odkladný účinek. Dne 27. 11. 2018 se žalobce dostavil na služebnu žalované, aby vyřešil svůj pobyt na území ČR; jako jediný doklad předložil usnesení městského soudu č. j. 4 Az 56/2018-11, o nepřiznání odkladného účinku jeho žalobě. Do protokolu o podání vysvětlení mimo jiné uvedl, že si je vědom toho, že mu bylo uloženo správní vyhoštění, ví i o tom, že obě jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany byly neúspěšné. O tom, že nebyl přiznán odkladný účinek žalobě proti rozhodnutí o druhé z těchto žádostí, se dozvěděl dne 22. 11. 2018. Byl si vědom i toho, že na území ČR pobývá nelegálně, nemá zde žádné rodinné, kulturní či společenské vazby, závazky ani pohledávky. V České republice nemá žádný majetek, má našetřeny nějaké peníze a finančně mu vypomáhají kamarádi. K dotazu na možnost složení finanční záruky nicméně uvedl, že finanční prostředky v tuto chvíli nemá. Přesnou adresu aktuálního pobytu si nepamatuje, je to byt známého na P., ulice K.; v tomto bytě není přihlášen ani k němu nemá nájemní smlouvu. K dotazu, zda vycestuje z ČR dobrovolně, uvedl, že na Ukrajinu chtěl vycestovat.

[3] Městský soud konstatoval, že podle § 54 odst. 2 zákona o azylu bylo povinností žalobce vycestovat z území do 30 dnů od pravomocného ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany. Žalobce ztratil postavení žadatele o mezinárodní ochranu právní mocí usnesení městského soudu č. j. 4 Az 56/2018-11, a pozbyl tak oprávnění pobývat na území ČR; toto usnesení nabylo právní moci dne 25. 10. 2018, kdy bylo doručeno právnímu zástupci stěžovatele. Jedná se přitom o téhož zástupce, který jej zastupuje i v nyní projednávané věci. Bylo věcí tohoto zástupce, aby žalobce o vydání uvedeného usnesení informoval a zpravil jej též o jeho právních důsledcích. S ohledem na to uplynula třicetidenní lhůta k opuštění ČR dříve, než se žalobce sám dostavil k žalované řešit svoji pobytovou situaci. O nelegálnosti svého pobytu si přitom s ohledem na právní zastoupení měl a mohl být vědom. Jsou proto bezpředmětné i námitky žalobce, že byl v dobré víře ve správnost údajů v průkazu žadatele o mezinárodní ochranu, na kterém byla vyznačena platnost do 29. 11. 2018. Z toho důvodu městský soud považoval za nadbytečné provádět průkazem žadatele důkaz. Podle městského soudu je rovněž nedůvodná námitka, že žalobci měl být vydán výjezdní příkaz podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Na skutečnosti, že žalobce pobýval na území ČR nelegálně a naplnil podmínky pro zajištění, ničeho nemění ani to, že mu výjezdní příkaz nebyl vydán. Podstatné je, že žalobci bylo pravomocným a vykonatelným rozhodnutím uloženo správní vyhoštění, které nerespektoval. Městský soud je z tohoto rozhodnutí povinen vycházet; toto rozhodnutí nadto v minulosti obstálo i v soudním přezkumu.

pokračování

[4] S ohledem na dlouhodobé setrvávání na území ČR po právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění a skutečnost, že se žalobce v této době snažil zabránit svému vycestování, nebylo podle městského soudu jeho zajištění nepřiměřené, ale naopak nutné, neboť riziko dalšího neoprávněného pobytu bylo vysoké. Žalovaná se též dostatečně a srozumitelně zabývala možností uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Zde městský soud odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017 č. j. 5 Azs 20/2016-38, č. 3559/2017 Sb. NSS, podle něhož nelze ani v případě zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců vyloučit možnost uložení zvláštních opatření, ve shodě se žalovanou však uzavřel, že v případě žalobce nepřipadala v úvahu aplikace ani jednoho z nich. Žalobce neměl v rozhodné době na území ČR povolen pobyt, přesnou adresu aktuálního pobytu neznal, neměl nájemní smlouvu, žádný majetek ani minimální finanční hotovost. Žalovaná sice mohla ze správního spisu zjistit adresu bytu, kde žalobce se svolením kamaráda bydlí, s ohledem na riziko maření výkonu správního vyhoštění však uložení zvláštního opatření v podobě oznámení adresy pobytu a zdržování se na této adrese [§ 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců] nebylo namístě. Co se týče zvláštního opatření formou finanční záruky, městský soud se neztotožnil s námitkou žalobce, že žalovaná nezjišťovala, zda je žalobce (případně třetí osoba) schopen ji složit. Žalobce sám do protokolu uvedl, že má nějaké peníze našetřeny a že mu přátelé finančně pomáhají. Žalovaná se však bezprostředně poté, co žalobce poučila o možnosti složení finanční záruky jím nebo třetí osobou, dotázala, zda žalobce disponuje finančními prostředky, na což žalobce odpověděl, že finanční prostředky v tuto chvíli nemá; o tom, že by za něj záruku složila jiná osoba, se nezmínil.

[5] Proti tomuto rozsudku podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatel v kasační stížnosti specifikoval mimo jiné důvody její *přijatelnosti*. Uvedl, že městský soud pochybil při zamítnutí jeho důkazního návrhu průkazem žadatele o mezinárodní ochranu, což mělo za následek nedostatečné zjištění skutkového stavu a nesprávné právní posouzení věci. Rozhodnutí žalované nereflektuje individuální okolnosti jeho případu a neobsahuje dostatečné odůvodnění ve vztahu k nemožnosti použít alternativní opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců; z toho důvodu je měl městský soud zrušit. Stěžovatel se také domnívá, že Nejvyšší správní soud dosud ve své judikatuře neřešil otázku dobré víry zajištěných osob a vliv opakovaného vyznačování oprávněnosti pobytu v průkazu žadatele i po pravomocném ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany.

[7] K samotným důvodům kasační stížnosti pak stěžovatel uvádí, že rozhodnutí o nepřiznání odkladného účinku jeho žalobě ve věci mezinárodní ochrany nemá na legálnost jeho pobytu vliv; postavení žadatele o mezinárodní ochranu ztratil již právní mocí usnesení Ministerstva vnitra o zastavení řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

[8] Stěžovatel trvá na tom, že do okamžiku svého zajištění byl v dobré víře v legálnost svého pobytu až do data vyznačeného v průkazu žadatele o mezinárodní ochranu, neboť opakovaným prodlužováním platnosti tohoto průkazu i po právní moci rozhodnutí o

zastavení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu byl udržován v přesvědčení, že jeho pobyt je legální. Skutečnost, že před svým zajištěním nevycestoval, mu proto nemůže být kladena k tíži. V této souvislosti odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 28. 8. 2015, č. j. 5 Azs 98/2015-32, ze dne 27. 10. 2015, č. j. 6 Azs 132/2015-39, a ze dne 17. 1. 2014, č. j. 5 As 81/2013-19), z níž vyplývá, že cizinci by neměla být kladena k tíži doba, po kterou se v ČR zdržuje neoprávněně, pokud měl na základě takzvaného překlenovacího štítku dobrou víru v legalitu svého pobytu. Z pohledu cizince se totiž jedná v obou případech o obdobnou situaci, kdy důvěřuje ve správnost postupu správního orgánu a jedná v souladu s jeho deklarovanou vůlí. Městský soud proto pochybil, pokud neprovedl dokazování stěžovatelovým průkazem žadatele o mezinárodní ochranu. V důsledku neprovedení tohoto důkazu tak neměl správní orgán (pozn. NSS: stěžovatel pravděpodobně míní městský soud) dostatek informací pro posouzení přiměřenosti zajištění, i toho, zda by byl uložením zvláštních opatření zmařen výkon správního vyhoštění.

[9] Stěžovatel nesouhlasí ani s tím, že v jeho případě existovala důvodná obava z nevycestování, vzhledem k jeho dobré víře v legálnost jeho pobytu a k tomu, že se dobrovolně dostavil k orgánu policie. Svoji připravenost opustit území ČR také policii jasně deklaroval.

[10] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejprve je třeba upozornit, že stěžovatel v bodu IV. kasační stížnosti formuloval důvody její *přijatelnosti*. Institut přijatelnosti kasační stížnosti se však vztahuje pouze na řízení ve věcech mezinárodní ochrany a jeho podstatou je před vlastním meritorním přezkumem napadeného rozhodnutí krajského soudu posoudit, zda kasační stížnost svým významem přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (viz § 104a odst. 1 s. ř. s.). S ohledem na to, že v nyní projednávané věci je předmětem řízení zajištění stěžovatele za účelem jeho správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, je aplikace institutu přijatelnosti kasační stížnosti pojmově vyloučena; meritornímu projednání předmětné kasační stížnosti tak nic nebrání.

[14] Ve vztahu k uplatněnému důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnosti rozhodnutí městského soudu pro nedostatek důvodů, stěžovatel argumentuje pouze tím, že v důsledku neprovedení důkazu průkazem žadatele o mezinárodní ochranu, nebyla prokázána pro věc klíčová skutková okolnost. Tento vytýkaný deficit ve skutkových zjištěních správních orgánů nicméně z důvodů, o nichž bude pojednáno dále, nevznikl. Jelikož je však povinností kasačního soudu zabývat se otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozsudku *ex officio* (viz § 109 odst. 4 s. ř. s.),

pokračování

Nejvyšší správní soud konstatuje, že napadený rozsudek je srozumitelný a vychází z relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Městský soud se dostatečně vypořádal se všemi žalobními námitkami a jeho závěry jsou podpořeny srozumitelnou a logickou argumentací. O tom, že je napadený rozsudek opřen o dostatek relevantních důvodů, ostatně svědčí i skutečnost, že stěžovatel s jeho závěry polemizuje.

[15] Co se týče vlastního meritorního posouzení věci, Nejvyšší správní soud se zcela ztotožňuje se závěrem městského soudu, že stěžovatel v okamžiku svého zajištění již nepobýval na území ČR legálně a nemohl být ani v dobré víře v oprávněnost tohoto pobytu, neboť lhůta pro vycestování skončila před jeho zajištěním; toho si přitom stěžovatel měl a mohl být vědom.

[16] Podle § 2 písm. b) zákona o azylu je žadatelem o udělení mezinárodní ochrany *cizinec, který podal v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž dosud nebylo pravomocně rozhodnuto. Postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany má dále cizinec po dobu běhu lhůty pro podání žaloby podle § 32 a po dobu soudního řízení o žalobě proti rozhodnutí ministerstva podle soudního řádu správního, má-li tato žaloba odkladný účinek nebo do vydání usnesení krajského soudu o nepřiznání odkladného účinku, pokud o něj cizinec požádal.* Žadatel o udělení mezinárodní ochrany je oprávněn setrvat na území ČR (viz § 3d odst. 1 věta před středníkem). Podle § 54 odst. 2 tohoto zákona je cizinec *povinen z území vycestovat ve lhůtě stanovené ve výjezdním příkazu podle tohoto zákona nebo zvláštního právního předpisu; nebyl-li mu výjezdní příkaz udělen, do 30 dnů ode dne pravomocného ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany.*

[17] V období, jež předcházelo zajištění, stěžovatel brojil žalobou proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany (rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 24. 8. 2018, č. j. OAM-200/ZA-ZA11-P15-2018), s níž spojil návrh na přiznání odkladného účinku. Tento návrh městský soud zamítl usnesením ze dne 23. 10. 2018, č. j. 4 Az 56/2018-11, které bylo v souladu s ustanovením § 42 odst. 2 s. ř. s. a § 55 odst. 3 s. ř. s. doručeno jeho zástupci a tímto doručením (§ 55 odst. 5 s. ř. s., ve spojení s § 54 odst. 5 s. ř. s.) nabylo právní moci (25. 10. 2018). Od tohoto okamžiku se začaly odvíjet právní účinky napadeného azylového rozhodnutí, kterým byla ztráta postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany [§ 2 písm. b) věta druhá zákona o azylu] a s tím související povinnost opustit území ČR do 30 dnů od doručení tohoto usnesení (viz § 3d odst. 1 zákona o azylu ve spojení s § 54 odst. 2 tohoto zákona), a to nezávisle na tom, kdy se o nepřiznání odkladného účinku dozvěděl sám stěžovatel. Jiný výklad by vedl k narušení právní jistoty ohledně počítání lhůt a působení účinků založených zákonem či rozhodnutím orgánu veřejné moci, neboť by účastníkům řízení umožnil libovolným posouváním počátku stanovené lhůty oddalovat zákonem či rozhodnutím předvídané účinky.

[18] V případě stěžovatele tak uplynula třicetidenní lhůta k vycestování dne 26. 11. 2018. Městský soud v této souvislosti správně podotkl, že bylo povinností zástupce stěžovatele, aby jej na tyto následky upozornil. Je to totiž především odborná právní pomoc, v níž spočívá smysl zastoupení účastníků advokátem ve správním a soudním řízení. Nejvyšší správní soud proto zcela souhlasí se závěrem městského soudu, že stěžovatel od doručení usnesení městského soudu č. j. 4 Az 56/2018-11, jeho zástupci měl a mohl vědět o své

povinnosti vycestovat ve lhůtě 30 dnů, jakož i o tom, že po uplynutí této lhůty se na území ČR bude zdržovat nelegálně.

[19] Namítá-li stěžovatel, že byl opakovaným prodlužováním platnosti průkazu žadatele o mezinárodní ochranu (dle jeho tvrzení k tomu mělo naposledy dojít dne 23. 11. 2018) udržován v přesvědčení o oprávněnosti svého pobytu, nelze mu přisvědčit. Stěžovatel totiž při podání vysvětlení dne 27. 11. 2018 sám do protokolu uvedl, že si je vědom toho, že na základě rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 3. 10. 2015 byl povinen vycestovat a že jeho pobyt je v okamžiku provádění výsledku neoprávněný (viz str. 3 protokolu o podání vysvětlení ze dne 27. 11. 2018, č. j. KRPA-446982-15/ČJ-2018). Z tohoto protokolu se dále podává, že stěžovatel, vědom si své povinnosti opustit území ČR, namísto vycestování opakovaně žádal o azyl. O tom, že jeho poslední žalobě proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany nebyl přiznán odkladný účinek, se podle svého tvrzení dozvěděl dne 22. 11. 2018 na Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, kde mu však nebyli schopni říct, kdy nabylo právní moci předmětné usnesení městského soudu. Vědomost o této skutečnosti však s ohledem na to, co bylo uvedeno pod bodem [17] a [18], bylo nutno předpokládat. Okolnost, zda mu byla platnost průkazu prodloužena, proto nic nemění na tom, že dne 27. 11. 2018, kdy se dostavil na služebnu žalované, již nemohl být v dobré víře o oprávněnosti svého pobytu, neboť si musel být vědom, že lhůta pro vycestování z území ČR uplynula dne 26. 11. 2018. Městský soud tedy nepochybil, pokud důkaz předmětnou listinou odmítl provést pro nadbytečnost.

[20] Přílehlavý není ani stěžovatelův odkaz na judikaturu Nejvyššího správního soudu citovanou v bodě [8] tohoto rozsudku. Nejen proto, že řeší otázku (ne)oprávněnosti pobytu cizinců pobývajících na území ČR na základě nesprávného poučení správního orgánu nebo neoprávněně vydaného překlenovacího štítku (tedy případy skutkově odlišné a týkající se jiného typu pobytového oprávnění), ale zejména proto, že v nyní posuzované věci není splněna podmínka dobré víry cizince, že (na základě postupu správních orgánů) pobývá na území ČR oprávněně, jak bylo vyloženo v předchozím odstavci.

[21] Stěžovatel konečně namítal, že kvůli neprovedení důkazu průkazem žadatele o mezinárodní ochranu nebylo možno posoudit přiměřenost jeho zajištění a možnost uložení alternativních opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. I tuto argumentaci je třeba zcela odmítnout. Upustit od zajištění cizince a uložit mu namísto toho jedno ze zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, vyžaduje kumulativní splnění dvou podmínek. Zaprvé musí být cizinec schopen splnit alespoň jednu z povinností uvedených v písmenu a) až c) citovaného ustanovení; zadruhé, splnění konkrétní povinnosti musí postačovat k tomu, aby se cizinec nakonec podrobil pravomocnému rozhodnutí o správním vyhoštění (§ 124 citovaného zákona), respektive z území vycestoval (§ 124b tohoto zákona).

[22] Stěžovatel přitom v kasační stížnosti nikterak nezpochybňuje skutková zjištění a z nich vyvozený závěr žalované (potvrzený městským soudem), že nesplnil již první podmínku použití zvláštních opatření tím, že fakticky nemohl dostat žádné z povinností podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Rozporuje-li tedy nevyhnutelnost svého zajištění toliko s odkazem na dobrou víru v oprávněný pobyt, pak se jeho argumentace mívá s rozhodovacími důvody správních orgánů i městského soudu, neboť hypoteticky

pokračování

směřuje k naplnění až druhé z výše uvedených podmínek (lze usuzovat, že argumentace stěžovatele je založena na úvaze, že prokázalo-li by se, že porušil pobytový režim pouze nevědomě, není důvod k obavám., že by uložená zvláštní opatření neměla pro zajištění realizace vyhoštění postačovat). S ohledem na to, že situace stěžovatele reálně neskýtala prostor pro uložení alternativních povinností podle citovaného ustanovení, respektive stěžovatel netvrdí opak, je zcela bezpředmětné zabývat se tím, zda by bylo použití těchto mírnějších prostředků postačující.

[23] Pouze *obiter dictum* považuje Nejvyšší správní soud uvést, že není pravdou, že stěžovatel svoji vůli odcestovat na Ukrajinu před žalovanou jasně deklaroval. Z protokolu o výsledku (str. 5) totiž toliko vyplývá, že na otázku, zda vycestuje dobrovolně z ČR, odpověděl: „*Chtěl jsem vycestovat na Ukrajinu.*“ Z této odpovědi aktuální úmysl stěžovatele opustit území ČR nevyplývá. Ve shodě se žalovanou i s městským soudem lze též konstatovat, že na straně stěžovatele existovala důvodná obava z maření výkonu správního vyhoštění. O tom svědčí především stěžovatelova pobytová historie. Poukázat lze zejména na skutečnost, že důvodem, pro který bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění rozhodnutím ze dne 3. 10. 2015, byla skutečnost, že se na území ČR zdržoval přibližně 12 let bez jakéhokoli oprávnění k pobytu, z toho 9 let bez platného cestovního dokladu. Stěžovatel z území nevycestoval ani poté, co byla rozsudkem tohoto soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 5 Azs 124/2016-45, zamítnuta jeho kasační stížnost proti rozsudku městského soudu ze dne 12. 2. 2016, č. j. 2 A 102/2015-37, ve věci žaloby proti rozhodnutí o tomto správním vyhoštění; namísto toho se stěžovatel svému návratu do země původu vyhýbal opakovaným podáváním žádostí o mezinárodní ochranu (kasační stížnost ve věci první žádosti o mezinárodní ochranu byla odmítnuta usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2018 2 Azs 356/2017-39). Z tohoto jednání tak vyplynuly konkrétní poznatky o tom, jakým způsobem se stěžovatel postavil ke své povinnosti opustit území ČR na základě rozhodnutí o správním vyhoštění. Tyto poznatky u žalované právem založily důvodnou obavu z toho, že by stěžovatel nadále mařil výkon pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění.

[24] Rovněž kasační důvody ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. tedy nejsou naplněny.

[25] Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná. Za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji proto rozsudkem zamítl.

[26] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého *nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl*. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovanou, v jejím případě nebylo prokázáno, že by jí v řízení o kasační stížnosti jakékoliv důvodně vynaložené náklady vznikly; soud tak žalované náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. července 2020

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu